

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — Թիվ երկրորդ

Ժամանակակից Հոռմի նույնացումը և վերջին օրերի մարգարեական տեսիլքը

Jeff Pippenger

2024-07-05

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավագանները պիտի բարձրանան՝ տեսիլքը հաստատելու համար. բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14.

Վերջին օրերում որպես Նոր ժամանակների Հոռմ ներկայացված իշխանության ճիշտ նույնականացումը, և հետևաբար այն իշխանության նույնականացումը, որը «հաստատում է տեսիլքը», էական է և փրկարարական: Սա ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի վերջնական փորձության գործընթացի մի տարր: «Տեսիլք» բառը այդ համարում նույն եբրայերեն բառն է, որն ընտրեց Սողոմոնը, երբ ցույց տվեց, թե ինչու է Աստծո ժողովուրդը կորչում:

Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորստյան է մատնվում, բայց օրենքը պահողը երանելի է: Առակաց 29:18:

Բոլոր մարգարեները վերջին օրերի մասին խոսում են ավելի ուղղակի, քան սրբազան պատմության որևէ այլ ժամանակաշրջանի վերաբերյալ, և Սողոմոնի նախազգուշացումը «տեսիլք» ունենալու անհրաժեշտության մասին կյանքի կամ մահվան հարց է: Ճշմարտությունը միշտ բաժանում է և առաջ է բերում երկրպագուների երկու դաս: Այդ խոսքում կա մի դաս, որ կորչում է, և մի դաս, որ ուրախությամբ պահում է օրենքը: Սակայն պետք է նկատել, որ Սողոմոնի խրատը դրված է «Ճշմարտության» շուրջ ընթացող վեճի համատեքստում: Այն նաև տասը կույսերի առակի համատեքստում է, որովհետև տասը կույսերի առակը վերջին օրերում Աստծու ժողովրդի փորձառության հիմնական պատկերացումներից մեկն է:

Հիմարը հայտնում է իր ամբողջ միտքը, բայց իմաստունը այն պահում է մինչև հետո: Եթե իշխանը լսի ստերին, նրա բոլոր ծառաները ամբարիշտ են: Աղքատն ու խաբեբա մարդը հանդիպում են իրար. Տերը լուսավորում է երկուսի աչքերը: Այն թագավորը, որ հավատարմությամբ դատում է աղքատին, նրա գահը կհաստատվի հավիտյան: Գավազանն ու հանդիմանությունը իմաստություն են տալիս, բայց ինքն իրեն թողնված երեխան իր մորը ամոթի է մատնում: Երբ ամբարիշտները բազմանում են, հանցանքը շատանում է, բայց արդարները պիտի տեսնեն նրանց անկումը: Խրատիր քո որդուն, և նա քեզ հանգիստ կտա. այո, նա հաճույք պիտի պատճառի քո հոգուն: Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է, բայց նա, ով պահում է օրենքը, երանելի է: Առակաց 29:11–18.

Իմ նպատակը չէ մատնացույց անել նրանց, որոնք կարող են Ժամանակակից Հոռմի վերաբերյալ ունենալ իմից տարբեր ըմբռնում: Իմ նպատակը ցույց տալն է, որ Սողոմոնը

դիմում է երկրպագուների երկու դասերի, որոնց նա բնորոշում է որպես «իմաստուն» և «հիմար»: «Հիմարը» նաև նույնացվում է «ամբարի» հետ: Առակի իմաստուն և հիմար կույսերը նույնպես Դանիելի տասներկուերորդ գլխի մարգարեական գծում նույնացվում են որպես իմաստուններ և ամբարիշտներ:

Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն. բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտությամբ վարվեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի հասկանա. բայց իմաստունները պիտի հասկանան: Դանիել 12:10.

Սողոմոնը և Դանիելը համակարծիք են միմյանց հետ, որովհետև մարգարեական ամբողջ վկայությունը համահունչ է վերջին օրերում: Իմաստունները հասկանում են «գիտության աճը»:

Եվ իմաստունները պիտի շողան ինչպես երկնականարի պայծառությունը, և նրանք, որ շատերին արդարության են դարձնում՝ ինչպես աստղերը հավիտյանս հավիտենից: Բայց դու, ո՞վ Դանիել, փակի՛ր այս խոսքերը և կնքի՛ր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի այս ու այն կողմ վազեն, և գիտությունը պիտի շատանա: Դանիել 12:3, 4.

Տասներորդ համարը ներկայացնում է փորձության եռաստիճան գործընթացը, որը զատում է կույսերին, որոնք կոչված են լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի թվում: Երկու դեպքում էլ զատման և փորձության գործընթացը հիմնված է այն բանի վրա, թե արդյոք կույսերը հասկանում են գիտության աճը (տեսիլքը), որը բացվեց վերջի ժամանակին՝ 1989 թվականին:

«Վախճանի ժամանակը» վերջին օրերում 1989 թվականն էր, երբ Դանիել 11-ի քառասունից քառասունհինգերորդ համարները բացվեցին: Այդ ժամանակ հաստատվեց, որ այդ համարների առարկան հյուսիսի թագավորի վերջնական վերելքն ու անկումն էր: Այդ ժամանակ հաստատվեց, որ այդ համարներում հյուսիսի թագավորը վերջին օրերի պապական իշխանությունն է: Ներշնչանքը երբեք չի գործածում «Ժամանակակից Հռոմ» արտահայտությունը: Այդ արտահայտությունը ստեղծվել է իմ կողմից՝ վերջին օրերի պապական իշխանությունը ներկայացնելու համար, քանի որ մարգարեաբար «Ժամանակակիցը» ներկայացնում է վերջին օրերը: Էլեն Ուայթը երբեք չի գործածել «Ժամանակակից Հռոմ» արտահայտությունը:

Դանիելի տասներկուերորդ գլխի վերջին վեց համարներում հյուսիսի թագավորը ում է ներկայացնում՝ այդ մասին գոյություն ունեն սխալ տեսակետներ, սակայն կա միայն մեկ ճիշտ հասկացողություն: Այն հասկացողությունը, թե այդ համարներում հյուսիսի թագավորը պապական իշխանությունն է, բխում է մարգարեական բազմաթիվ վկաներից: Քառասներորդ համարը սկսվում է՝ ցույց տալով, որ 1798 թվականին պապականությունը մահացու վերք ստացավ, ապա քառասունմեկերորդից մինչև քառասներորդ համարները ներկայացնում են այն ընթացքները, որոնք առնչվում են այդ մահացու վերքի ապաքինմանը: Քառասունչորրորդ համարը նկարագրում է այն պատգամը, որ զայրացնում է պապականությանը և տանում է դեպի քառասունհինգերորդ համարը, երբ պապական իշխանությունը հասնում է իր

վերջնական և լիակատար վախճանին: 1989 թվականին բացված տեսիլքը վերջին օրերում պապական իշխանության վերջնական վերելքի և անկման տեսիլքն է: Այդ տեսիլքը գիտության ավելացումն է, որը, հիմնված լինելով այդ համարներում գտնվող գիտության ընդունման կամ մերժման վրա, առաջացնում և դրսևորում է երկրպագուների երկու դաս:

Հենց այն նույն գլխի համաձայն, որտեղ գիտության աճը բացվեց 1989 թվականին, «քո ժողովրդի ավազակները», որոնք «իրենց բարձրացնում են» և վերջապես «ընկնում», այն խորհրդանիշն են, որ հաստատում է «տեսիլքը»: Վերջնական մաղման ընթացքում առաջին փորձարկող հարցն այն է, թե ովքեր են ներկայացված որպես «քո ժողովրդի ավազակները», որովհետև նրանք են այն մարգարեական խորհրդանիշը, որ հաստատում է «տեսիլքը»: Արդյո՞ք ավազակները պապական իշխանությունն են, թե՞ Միացյալ Նահանգները:

Դանիելի և Հայտնության գրքերը նույն գիրքն են՝ ներկայացնելով մարգարեության նույն շարքի երկու վկաների: Դանիելը սկիզբն է, իսկ Հայտնությունը՝ ավարտը, և միասին դրանք ներկայացնում են ճշմարտության երկու վկաներին, որ բացվում է վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին:

Դանիելը նկարագրում է այն մաքրման ընթացքը, որ առաջ եկավ, երբ Հուդայի ցեղի Առյուծը 1989 թվականին բացեց քառասունից քառասունհինգ համարները: Այդ ժամանակ սկսվեց փորձության մի ընթացք՝ որոշելու և ի հայտ բերելու, թե ովքեր պիտի լինեն այն «քահանաները», որոնք կազմում են ուխտի ժողովուրդը՝ վերջին օրերում եղող հարյուր քառասունչորս հազարը: Ովսեեն հավելում է, որ նրանք, ովքեր մերժում են վերջին օրերի գիտության աճը, չեն դառնա այն քահանաներից մեկը, որոնք կազմում են հարյուր քառասունչորս հազարը:

Իմ ժողովուրդը կորչում է գիտության պակասից. որովհետև դու մերժեցիր գիտությունը, ես էլ քեզ պիտի մերժեմ, որպեսզի ինձ համար քահանա չլինես. քանի որ մոռացար քո Աստծու օրենքը, ես էլ պիտի մոռանամ քո որդիներին: Ովսեե 4:6.

Հայտնության գիրքը ցույց է տալիս, որ այն գիտությունը, որը մի խավի համար բացվում է և մերժվում է, իրականացնում է նրանց մերժումը հենց փորձության ժամանակի փակվելուց առաջ:

Եվ նա ասաց ինձ. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Անարդարը թող դեռ անարդարություն անի, և պիղծը թող դեռ պիղծ մնա, և արդարը թող դեռ արդարություն գործի, և սուրբը թող դեռ սուրբ լինի»: Հայտնություն 22:10, 11.

Միլլերիական պատմությունը պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությունը, և միասին Միլլերիականները և հարյուր քառասունչորս հազարը ներկայացնում են Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների պատգամի և գործի սկիզբն ու ավարտը: Զուգահեռ պատմությունները նույնացնում են փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձությունները: Երկու

պատմությունների գործը նախապատկերված է եղել Եղիայի և Հովհաննես Մկրտչի կողմից:

«Դողալով՝ Ուիլյամ Միլլերը սկսեց ժողովրդին բացել Աստծո արքայության խորհուրդները՝ իր ունկնդիրներին մարգարեությունների միջով առաջնորդելով մինչև Քրիստոսի երկրորդ գալուստը: Ամեն մի ջանքի հետ նա գործնում էր: Ինչպես Հովհաննես Մկրտիչը ավետեց Հիսուսի առաջին գալուստը և պատրաստեց Նրա գալստյան ճանապարհը, այնպես էլ Ուիլյամ Միլլերը և նրանք, ովքեր միացան նրան, հռչակում էին Աստծո Որդու երկրորդ գալուստը»: *Early Writings*, 229, 230.

Միլլերի հետևորդների լուրը նույնացրեց փորձության ժամանակաշրջանի ավարտի հետ կապված «իրադարձությունները», ինչպես դրանք ներկայացված են թե՛ Եղիայի, թե՛ Հովհաննես Մկրտչի միջոցով:

«Անհրաժեշտ էր, որ մարդիկ արթնացվեին իրենց վտանգի գիտակցությանը, որպեսզի նրանք զարթնեցվեն՝ պատրաստվելու փորձության ժամանակի ավարտի հետ կապված հանդիսավոր իրադարձություններին»: *The Great Controversy*, 310.

1989 թվականին, Խորհրդային Միության փլուզմամբ, Դանիելի գրքի այն մասը, որ վերաբերում էր վերջին օրերին, բացվեց, և սկսվեց փորձության մի ընթացք: Այդ փորձությունը հիմնված էր Աստծո ժողովրդի կարողության կամ անկարողության վրա՝ հասկանալու կամ մերժելու գիտության ավելացումը, որը ներկայացված է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում՝ համարներ, որոնք տանում են դեպի տասներկուերորդ գլխի առաջին համարը, որը նույնականացնում է «փորձաշրջանի փակվելը»: Այնուհետև բացվեց «փորձաշրջանի փակման հետ կապված իրադարձությունների» պատգամը, և սկսվեց նրանց գործը, որոնք թեկնածուներ էին՝ լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի «քահանաները»: Նրանց գործն էր «հասկանալ» և հռչակել այն պատգամը, որ ներկայացված է այդ հատվածում: Հարյուր քառասունչորս հազարի պատգամն ու գործը այն էր, որ ներկայացնեն բացված պատգամը, որպեսզի մարդկանց արթնացնեն «պատրաստվելու փորձաշրջանի փակման հետ կապված հանդիսավոր իրադարձություններին»:

«Այսօր, Եղիայի և Հովհաննես Մկրտչի հոգով ու գործությամբ, Աստծու նշանակած պատգամաբերները դատաստանի ենթակա աշխարհի ուշադրությունը հրավիրում են այն հանդիսավոր իրադարձությունների վրա, որոնք շուտով պետք է տեղի ունենան փորձության ժամերի փակման և Քրիստոս Հիսուսի՝ որպես թագավորների Թագավորի և տերերի Տիրոջ հայտնության առնչությամբ: Շուտով յուրաքանչյուր մարդ պիտի դատվի մարմնի մեջ գործած իր գործերի համար: Աստծու դատաստանի ժամը եկել է, և երկրի վրա Նրա եկեղեցու անդամների վրա դրված է հանդիսավոր պատասխանատվությունը՝ նախազգուշացնելու նրանց, ովքեր, այսպես ասած, կանգնած են հավիտենական կործանման հենց եզրին: Ամբողջ աշխարհի յուրաքանչյուր մարդու, ով ականջալուր կլինի, պետք է պարզ ներկայացվեն այն սկզբունքները, որոնք դրված են այս մղվող մեծ պայքարի մեջ, այն սկզբունքները, որոնցից կախված են ամբողջ մարդկության ճակատագրերը»: Մարգարեներ և թագավորներ, 715, 716:

Հովհաննես Մկրտչի և Քրիստոսի պատմությունը, ինչպես նաև միլլերականների պատմությունը, պատկերում են հարյուր քառասունչորս հազարի պատգամն ու գործը: Թե՛ Հովհաննեսը, թե՛ Քրիստոսը իրենց պատգամը հասկանում էին որպես շնորհի ժամանակի ավարտի ներկայացում:

Բայց երբ նա տեսավ, որ փարիսեցիներից և սադուկեցիներից շատերը գալիս են իր մկրտությանը, նրանց ասաց. «Օձերի ծնունդ, ո՞վ ձեզ զգուշացրեց փախչել գալիք բարկությունից»: Մատթեոս 3:7.

Քրիստոսը մոտալուտ ներկայացրեց Երուսաղեմի կործանումը՝ այն նույն կործանումը, որի վերաբերյալ Հովհաննեսը նախազգուշացրել էր կովազան հրեաներին: Հիսուսը այդ կործանումը գործածեց որպես այն «Բարկության» խորհրդանիշ, որը սկսվում է, երբ Նա, որպես Միքայել, կանգնում է Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլխի առաջին խոսքում:

«Քրիստոսը Երուսաղեմի մեջ տեսավ մի խորհրդանիշ աշխարհի, որ խստացած էր անհավատության և ապստամբության մեջ և շտապում էր ընդառաջ գնալու Աստծո հատուցողական դատաստաններին: Ընկած ցեղի վշտերը, ծանրացած Նրա հոգու վրա, Նրա շուրթերից կորզեցին այդ չափազանց դառնադետ աղաղակը: Նա տեսավ մեղքի արձանագրությունը՝ գծագրված մարդկային թշվառության, արցունքների և արյան մեջ. Նրա սիրտը շարժվեց անսահման գթությամբ երկրի տառապյալ և չարչարվածների հանդեպ. Նա տեսնում էր թեթևացնել նրանց բոլորի վիճակը: Բայց նույնիսկ Նրա ձեռքը չէր կարող ետ դարձնել մարդկային վշտի հեղեղը. քչերն էին որոնելու իրենց օգնության միակ Աղբյուրը: Նա կամենում էր մինչև մահ թափել Իր հոգին, որպեսզի փրկությունը դնի նրանց հասանելիության սահմաններում. սակայն քչերը պիտի գային Իր մոտ, որպեսզի կյանք ունենային:»

«Երկնքի Վեհափառությունը՝ արտասուքների մեջ: Անսահման Աստծո Որդին՝ հոգով խոռվված, վշտից խոնարհված: Այդ տեսարանը զարմանքով լցրեց ամբողջ երկինքը: Այդ տեսարանը մեզ բացահայտում է մեղքի չափազանց մեղավոր լինելը. այն ցույց է տալիս, թե որքան դժվար գործ է, նույնիսկ Անսահման Զորության համար, մեղավորին փրկել Աստծո օրենքը խախտելու հետևանքներից: Հիսուսը, նայելով մինչև վերջին սերունդը, տեսավ աշխարհը ներքաշված մի խաբեության մեջ, որը նման էր այն խաբեությանը, որ պատճառ դարձավ Երուսաղեմի կործանմանը: Հրեաների մեծ մեղքը Քրիստոսին մերժելն էր. քրիստոնեական աշխարհի մեծ մեղքը լինելու էր Աստծո օրենքի մերժումը՝ Նրա կառավարության հիմքը երկնքում և երկրի վրա: Եհովայի պատվիրանները պիտի արհամարհվեին և ոտնահարվեին: Մեղքի ստրկության մեջ գտնվող, սատանայի ծառաներ դարձած, երկրորդ մահը կրելու դատապարտված միլիոնավոր մարդիկ պիտի հրաժարվեին լսել ճշմարտության խոսքերը իրենց այցելության օրը: Մարսափելի կուրություն: Տարօրինակ մոլորություն»: Մեծ պայքարը, 22:

Հովհաննես Մկրտչի և նաև Քրիստոսի կողմից հռչակված նախազգուշացման լուրը նույն նախազգուշացման լուրն էր, ինչպես Միլլերի հետևորդների նախազգուշացման լուրը նույն այն լուրն էր, որը նույնացնում էր փորձաշրջանի ավարտի հետ կապված իրադարձությունները, և որը կհռչակեն հարյուր քառասունչորս հազարը: Երեք

վկաներ՝ Հովհաննես Մկրտիչը, Քրիստոսը և Միլլերի հետևորդները, վկայում են, որ հարյուր քառասունչորս հազարի գործն ու լուրը կյանք-կամ-մահ փորձության գործընթաց է, որ իրականացվում է գիտության աճով, որը բացվեց 1989 թվականին: Այդ ժամանակ բացված լուրը վերջին օրերի տեսիլքն է, որը պիտի հասկանան իմաստունները, եթե նրանք լինելու են այն «քահանաները», որոնք կազմում են հարյուր քառասունչորս հազարը: Եթե այդ թեկնածուները չեն հասկանում այդ տեսիլքը, նրանք բնորոշվում են որպես ամբարիշտներ կամ որպես հիմարներ, և նրանք կորչում են: Նրանք և նրանց զավակները մերժվում են՝ համաձայն գիտության աճը հանդիսացող այդ տեսիլքի իրենց մերժման:

Աստծու Խոսքը նույնացնում է, որ Հոռմը այն գործությունն է, որ բարձրացնում է իրեն, կողոպտում է Աստծու ժողովրդին, ապա ընկնում և հաստատում է տեսիլքը: Այն հարցը, թե Արդի Հոռմը պապական գործությո՞ւնն է, թե՞ Միացյալ Նահանգները, այն փորձությունն է, որ բացահայտում է, թե այդ թեկնածուները իմաստուն, թե հիմար կույսեր են: Այդ փորձությունը մարգարեական փորձություն է, որ բխում է Դանիելի գրքից, և ապա հաստատվում ու կատարյալ է դառնում Հայտնության գրքում: Արդի Հոռմի թեման պարզապես ընտրություն չէ պապական գործության և Միացյալ Նահանգների միջև, այլ վերջին փորձությունն է հարյուր քառասունչորս հազարի համար: Սա մարգարեական փորձություն է, և ճիշտ ըմբռնվելու դեպքում այն ընդգրկում է վերջնական փորձության գործընթացի յուրաքանչյուր ներկայացում, որ շարադրված է Աստծու սրբացված մարգարեական վկայության մեջ:

Հովհաննես Մկրտչի և Քրիստոսի ժամանակի փորձության ընթացքը բխում էր Դանիելի գրքից, ինչպես նաև Միլլերի հետևորդների ժամանակի փորձության ընթացքը: Որպես մարգարեական փորձություն՝ այն մեթոդաբանությունը, թե ինչպես է հաստատվում ճշմարտությունը, այդ թեկնածուների համար ճիշտ կիրառելու առումով նույնքան էական է, որքան պարզապես Մոդեռն Հոռմն ով է լինելու վերաբերյալ ճիշտ տեսակետին հավատարիմ մնալը: Անկախ նրանից՝ դիտարկվում է Մոդեռն Հոռմի ճիշտ նույնականացումը, թե ճիշտ մեթոդաբանության կիրառությունը, փորձության երկու տարրերն էլ ամփոփված են Դանիելի գրքում: Դանիելի առաջին գլխում Դանիելը անցավ փորձության եռաստիճան ընթացքով, որը սկսվեց սննդակարգից, ապա՝ տեսողական փորձությամբ, որին հետևեց Նաբուգոդոնոսորի կողմից իրականացված փորձությունը՝ վերջին օրերի հյուսիսի թագավորի, պապական իշխանության աստվածաշնչյան խորհրդանիշի:

Իսկ այս չորս պատանիներին Աստված տվեց գիտություն և հմտություն ամեն տեսակ ուսման ու իմաստության մեջ. և Դանիելը հասկացողություն ուներ բոլոր տեսիլքներում և երազներում: Եվ այն օրերի ավարտին, որոնց մասին թագավորն ասել էր, որ նրանց իր մոտ բերեն, ներքինապետը նրանց բերեց Նաբուգոդոնոսորի առաջ: Եվ թագավորը խոսեց նրանց հետ, և նրանց բոլորի մեջ չգտնվեց մեկը Դանիելի, Անանիայի, Միսայելի և Ազարիայի նման. ուստի նրանք կանգնեցին թագավորի առաջ: Եվ իմաստության ու հասկացողության բոլոր հարցերում, որոնց մասին թագավորը հարցրեց նրանց, նրանց տասնապատիկ ավելի լավ գտավ, քան բոլոր մոգերին և աստղագուշակներին, որ կային նրա ամբողջ թագավորության մեջ:

Դանիել 1:17–20:

«Օրերի վերջում», որը մարգարեապես վերջին օրերն են, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը փորձության են ենթարկվում, Դանիելը և երեք արժանավորները գտնվեցին «տասնապատիկ ավելի լավ, քան բոլոր մոզերն ու աստղագուշակները, որ կային նրա ամբողջ թագավորության մեջ», և Դանիելն ուներ «հասկացողություն բոլոր տեսիլքների և երազների մեջ»: Դանիելը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք վերջին օրերին հասկանում են գիտության այն աճը, որ եկավ, երբ Քրիստոսը, որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ, 1989 թվականին կնիքից ազատեց «Դանիելի գրքի այն մասը, որ վերաբերում էր վերջին օրերին»:

Դանիելը ոչ թե պարզապես ավելի շատ էր հասկանում, քան ուրիշները՝ երազների և տեսիլքների վերաբերյալ, այլ նա ուներ «հասկացողություն բոլոր տեսիլքներում և երազներում»: Նա ներկայացնում է նրանց, ովքեր գործածում են տող առ տող մեթոդաբանությունը, որովհետև այդ մեթոդաբանությունը «բոլոր տեսիլքներն ու երազները» միավորում է մեկ ամբողջական պատգամի մեջ: Այն պատգամը, որ բոլոր երազներն ու տեսիլքները միավորում է մեկ մարգարեական գծի մեջ, նույնականացնում է «փորձաշրջանի ավարտի հետ կապված իրադարձությունները»: Այդ պատգամը հաստատված է այն մարգարեական խորհրդանիշով, որ արդի Հռոմն է՝ այն իշխանությունը, որ ինքն իրեն բարձրացնում է, կողոպտում է Աստծու ժողովրդին և ընկնում:

Այդ գործությունը կարող է հաստատվել միայն ճիշտ մեթոդաբանությունը կիրառելու միջոցով: Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու հավակնություն ունեցողներից շատերը մերժում են «տող առ տող» մեթոդաբանությունը, իսկ ոմանք, ովքեր հավակնում են այն կիրառել, սխալ են գործադրում այն կանոնները, որոնք կազմում են «տող առ տող» մեթոդաբանությունը: Այդ կանոններն առաջին անգամ հանրային գրառման մեջ են դրվել Միլլերի հետևորդների կողմից, և Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին նախապես զգուշացվել է, որ նրանք, ովքեր իրականում երրորդ հրեշտակի պատգամաբերներն են, կկիրառեն Ուիլյամ Միլլերի մարգարեական մեկնության կանոնները:

«Նրանք, ովքեր ներգրավված են երրորդ հրեշտակի լուրը հռչակելու գործում, Սուրբ Գրքերն ուսումնասիրում են այն նույն սկզբունքով, որ որդեգրել էր հայր Միլլերը»:
Review and Herald, November 25, 1884.

Ուիլյամ Միլլերը ներկայացնում էր Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների սկիզբը, և նա նախապատկերված էր Հովհաննես Մկրտչով, որը այն պատգամի սկիզբն էր, որի ավարտը Քրիստոսն էր: Քույր Ուայթը Հովհաննես Մկրտչի՝ դեպի Քրիստոս տանող փորձության ընթացքը ուղղակիորեն համեմատում է երեք հրեշտակների փորձության ընթացքի հետ: Հովհաննեսը սկսեց պատգամը, և միայն խաչից անմիջապես առաջ, երբ Քրիստոսն Իր աշակերտներին տարել էր Կեսարիա Փիլիպպե, Հիսուսն այնուհետև ավելացրեց այն պատգամի մանրամասները, որը Հովհաննեսն սկսել էր: Առաջին ճշմարտությունը, որ Հովհաննեսը մատնանշեց, երբ տեսավ Քրիստոսին, այն էր, որ նա ճանաչեց Քրիստոսին որպես Աստծո Գառ, որ վեր է

առնում աշխարհի մեղքերը:

Այս բաները տեղի ունեցան Հորդանանից այն կողմ՝ Բեթաբարայում, որտեղ Հովհաննեսը մկրտում էր: Հաջորդ օրը Հովհաննեսը տեսավ, որ Հիսուսն իր մոտ է գալիս, և ասաց. «Ահա՛ Աստծո Գառը, որ վերցնում է աշխարհի մեղքը: Սա է նա, որի մասին ես ասացի. ինձնից հետո գալիս է մի մարդ, որ ինձնից առաջ է դասված, որովհետև ինձնից առաջ էր»: Հովհաննես 1:28–30:

Այն ժամանակ սկսվեց երեքուկես տարվա փորձության շրջանը, որ ավարտվեց խաչի վրա: Հովհաննեսի խաչից քիչ առաջ սպանվելուց հետո, Հիսուսն այնուհետև սկսեց բացատրել Հովհաննեսի հենց այդ առաջին հայտարարությունը:

Եվ երբ Յիսուս եկավ Կեսարիա Փիլիպպոսի սահմանները, Իր աշակերտներին հարցրեց՝ ասելով. «Մարդիկ ի՞նչ են ասում, ո՞վ եմ ես՝ Մարդու Որդիս»: Նրանք էլ ասացին. «Ոմանք ասում են՝ Յովհաննես Մկրտիչն էս, ուրիշները՝ Եղիան, իսկ ոմանք՝ Երեմիան կամ մարգարեներից մեկը»: Նա նրանց ասաց. «Իսկ դուք ի՞նչ եք ասում, ո՞վ եմ ես»: Սիմոն Պետրոսը պատասխանեց ու ասաց. «Դու Քրիստոսն ես, կենդանի Աստծու Որդին»: Յիսուսը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Երանի՛ քեզ, Սիմոն Բար-Յովնա, որովհետև մարմինն ու արիւնը չէ, որ յայտնեց քեզ այս, այլ Իմ Հայրը, որ երկնքում է: Եվ ես էլ քեզ ասում եմ, թե դու Պետրոս ես, եւ այս վեմի վրայ պիտի կառուցեմ Իմ եկեղեցին, եւ դժոխքի դռները չեն յաղթի նրան: Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայութեան բանալիները, եւ ինչ որ երկրի վրայ կապես, երկնքում կապուած պիտի լինի, եւ ինչ որ երկրի վրայ արձակես, երկնքում արձակուած պիտի լինի»: Այն ժամանակ պատմիրեց Իր աշակերտներին, որ ոչ ոքի չասեն, թե Ինքն է Յիսուս Քրիստոսը: Այդ ժամանակից սկսած Յիսուսը սկսեց Իր աշակերտներին ցոյց տալ, թե Ինքը պետք է գնայ Երուսաղէմ եւ շատ չարչարանքներ կրէ երեցներից, քահանայապետներից ու դպիրներից, սպանուի եւ երրորդ օրը յարութիւն առնի: Մատթէոս 16:13–21.

Կեսարիա Փիլիպպեն Քրիստոսի ժամանակներում Պանիումի անունն է, և Պանիումը նույնացվում է Դանիել 11-ի տասնչորսերորդ համարին հաջորդող համարում, որտեղ ներկայացվում են քո ժողովրդի ավազակները, որոնք բարձրացնում են իրենց, բայց ընկնում են: Հովհաննես Մկրտչի պատգամը, ներշնչված և կատարյալ, սկզբում եղած այն պատգամն էր, որը ներկայացնում էր միլլերական պատգամը, որ հաստատվել էր Միլլերի կանոնների վրա: Քրիստոսի պատգամը վերջում, կառուցված Հովհաննեսի պատգամի վրա և այն ընդարձակելով, նախատիպավորում էր երեք հրեշտակների վերջում եղած պատգամը, որը հիմնված է Միլլերի կանոնների և այն մանրամասների վրա, որոնք ավելացվում են Միլլերի պատգամին, երբ տող առ տող մեթոդաբանությունը հասնում է ավարտին:

Սխալ հասկացողության հանգելը այն խորհրդանշի վերաբերյալ, որը տեսիլքը հաստատում է Նոր Հռոմի խորհրդանշով, զուգահեռ է Քրիստոսի պատմության մեջ նրանց, ովքեր մերժեցին խաչի պատգամը: Մեզ տեղեկացվում է, որ հրեաները, որոնք մերժեցին Հովհաննես Մկրտչի պատգամը, չէին կարող օգուտ քաղել Հիսուսի ուսմունքներից, և որ այն հրեաների պատմությունը, որոնք հենց այդպես վարվեցին,

ներկայացնում է նրանց, ովքեր մերժեցին առաջին հրեշտակի պատգամը:
Միլերականները «քո ժողովրդի ավագաններին», որը ես հետագայում ձևակերպեցի
«Նոր Հոռոմ» բառերով, նույնացրին պապական իշխանության հետ:
Այս դիտարկումները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: